

ги за гръцкото освобождение и да се рисува така като нѣкогашенъ елиноманъ, било като отказъ отъ революционната идеология на младинитѣ му, тѣй пакостна въ негови очи при условията, въ които по-късно се развива българското просвѣтно-национално възраждане. За всѣки случай, има тукъ една тъмна точка въ самочувствие и оценка на Селимински върху миналото, която се нуждае отъ разяснение. Хипотезата, че той е писалъ специални спомени за Завѣрата и за своето участие въ нея, не изглежда твърде вѣроятна.

Презъ 1823 г. Селимински напуска Гърция, преситенъ може-би на несъгласия, ежби и изневѣра между гърцитѣ, и се отправя за Австрия, гдето се надява да се устрои при забѣгналитѣ отъ по-рано свои сънародници-сливенци. Пжтувайки по море, той спира първо на о-въ Корфу. И тукъ има най-неочаквано неприятности отъ английска страна. Именно, щомъ се обявило възстанието отъ 1821 г. Англия окупира седемъ острови около Гърция, за да имъ попрѣчи да се присъединятъ къмъ революционното движение. И тя давала по-драговолно поддръжка на турцитѣ, отколкото на гърцитѣ и изобщо на християнитѣ. „Азъ казва Селимински, бѣгайки да се спася отъ дивото и варварско гонение на турцитѣ, прибѣгнахъ на о-въ Корфу, за да се снабдя съ хлѣбъ за пжтуването си, но ми се отказа, дори не ми се позволи да остана въ чакалнята; а пкъ турцитѣ навсѣкжде биваха улеснявани и снабдявани съ храна и пари. Англичанитѣ пренасяха турскитѣ войски за усиляване крайморскитѣ градове, придружаваха ги въ походитѣ имъ, за да ги пазятъ отъ ненадейни нападения на възстаницитѣ. Нѣмаше кжтъ въ възстаналитѣ страни, безъ английски шпиони въ полза на турцитѣ“.

Най-напредъ той влиза въ Италия, презъ пристанището Анкона, гдето се запознава съ сънародника си Теодоръ Тракътъ, преименуванъ тогава на Т. Мавромати. После се бави нѣколко месеца въ Пиза — и презъ Триестъ заминава за Буда-Пеща, Унгария. Въ Пиза и Пеща той остава всичко една година. Съ какво се е занимавалъ, трудно е да се каже при познатата му скритостъ или скромностъ за биографско саморазкриване. Но какво е вълнувало ума и сърдцето му, узнаваме все пакъ достатъчно, и то благодарение на склонността му къмъ теоретизиране върху голѣмитѣ национални,